

דמויי צלופח אלה, שאינן מצויים בארץ, ואלה נשלחו לישראל בדרך האויר. למלמ התעופה לוד, נשלח אחד מעובדי המכון, כדי להביא את הרגים למכון וייצמן. כש הגיע האיש למכס, התפתח הדו-שיח הבא: כינו לבין המוכסים ונציג משרד-החקלאות:

"מה זה?"
"דגי חשמל."
"רשיון יבוא יש?"
"אין."
"הם מחסונים?"
"נגד מה?"

החוק אומר שכל בעל חי המוכנס לישראל חייב להיות מחוסן, אחרת הוא חייב להיות בהסגר של חודש ימים.

"נגד מה אתם רוצים לחסן אותם, נגד כלבת?"

"לא יודע אדוני. תקנות הן תקנות. אני רוצה תעודת חיסון."

"אבל אתה יכול לחסן אותם לכל היותר כנגד קצר חשמלי."

"תראה אל תתחכם חביבי! אין תעודת חיסון — יכנסו לקרנטינה!"

"הם ימותו בעוד שבועיים. אלה דגים יקרים מאד והם דרושים לנסיונות."

"לא יודע. יש לי כאן ספר. בספר כתיב מה מותר להביא לישראל ומה לא. לא כתוב שמתר להביא דגי-חשמל. תגיד חברי, אתה צוחק ממני?"

"אתה יכול לנסות ולגעת בהם." וחזור חלילה.

הבעיה נפתרה לאחר שהנהלת מכון וייצמן פנתה להנהלת המכס בירושלים. המכס הוציא צו מיוחד המתיר להכניס ארצה באורח חירום דגי-חשמל ללא חיסון ומבלי להשאירם בהסגר עד שיוכחו לדעת כי אין הם מביאים עמן מחלות מדבקות, וכי אין הם מיועדים להוות תחרות לחברת החשמל.

עיתונות

כותרת השבוע

חילופי גברי בהנהלת נשות מזרחי ב- ארה"ב (הצופה, 30.12.69).

דיפלומטים

החיפושית

השובבה

ביום בו נכנסו צנחניו של מוטה גור לירושלים העתיקה, ניצבה אנה הגליף ב' חלון הקונסוליה השבדית בירושלים המזרחית, צפתה משם במכבים של שינאה גלויה במיילים הנוכסים לעיר. לפתע קפצה אשת הקונסול השבדי ממקומה.

נדמה היה לה שהיא מבחינה כיצד קבוצה מנסה לסחוב מכונית פולקס

טוואגן שחנתה בסמוך, ליד המלון אמריקן קונטיננטל. אנה הגליף החליטה לפעול מיד. היא ירדה לרחוב,

את שמשות המכונית, הומינה בעל מוסך ערבי, תבעה ממנו להתאים לה מיד מפתח חות למכונית. ליתר בטחון היא אף תלתה על השמשה הקדמית שלש מאיר עיניים:

"רכוש שבדי."

עיסקה ב-500 דולר. מכונית הדיפלומטית היתה שייכת למעשה למשקיף הודי בחיל האו"ם, אשר נעדר בחודש יוני מיורשלים מאחר ונמצא בתופשת מולדת בהודו. למרות שלאנה הגליף היו שתי מכוניות משלה, מצאה דווקא החיפושית הקטנה הן בעיניה. היא החליטה להשתמש רק בה. כנראה כדי להגן עליה מפני השודדים היהודים.

כעבור חודש, כאשר היה עליה לעזוב את ישראל יחד עם בעלה, קיבלה אנה משגירות שבדיה בתל-אביב שילוש דיפלומטי, מ. ס. ד.י. החליפה את סימן האו"ם שעל גבי המכונית בסימן הדיפלומטי. חבל היה לה להפקיר את המכונית לכן סיכמה עם נהג בשגרירות שבדיה כי תמורת 500 דולר תמכור לו את המכונית. העיסקה התבצעה. עם 500 הדולרים שקיבלה נסעה אנה הגליף לפאריס, שם מונה בעלה, גונאר הגליף, לשגריר שבדיה בצרפת.

120 ימי מאסר. זמן קצר אחרי-כך חזר לירושלים משקיף האו"ם השבדי. אחרי חקירות ודרישות בהן שותפו המשטרה הצבאית, משרד הרישוי הישראלי ומשטרת ירושלים, התגלתה התרמית. שגרירות שבדיה (המשך בעמוד 28)

רצינו להצחיק את הטיבוצניקים היבשים, אמרו המתנדבים

אבל לחברי קיבוץ להב, שאכלו עוגת ל.ס.ד. לא היה חוש הומור

דורון רמון

אין פלא איפה שחוש ההומור יוצא-הדופן של האמריקנים לא טעם לחיכם של בני המשק.

עובדה אחת הרגיזה והראיגה גם את יתר המתנדבים — כולל את אופי העוגה. בשעת אפייתה לא ידעו כי דורון בן ה-8 יצטרף לטיול. כשראו אותו חששו לספר לאביו במה המדובר. הוא היה מוסר אותנו ישר למשטרה — אמרו.

וכי לא חשבו שלאחר מעשה תגיע הי משטרה למקום?

"מי תאר לעצמו שבגלל כמות קטנה כזו תהיה מהומה גדולה כל כך?"

סיפר אלי יפה, 23, יליד לוס אנג'לס, בעל תואר ב.א. בפסיכולוגיה, השוהה בלהב מזה מספר חודשים: "הרעיון היה יכול להיות מוצלח ביותר אילו לא שמו אופי העוגה יותר מדי סם בתוכה. לא העלינו בדעתנו כלל שהסם ישפיע בצורה כזו על חברי הקיבוץ שיהיה צורך ל' אשפוז ושהענין יתפך לשערוריה ארצית. לפי נסיוני אדם שטועם חשיש בפעם הראשונה אינו מושפע כלל. מתכנני הרעיון חשבו שזאת תהיה המהלך שתישאיר בתוך המשפחה ואיש מהקיבוצניקים לא ירגיש בה. כשראיתי שמספר חברי קיבוץ קיבלו היסטריה ידעתי שהבדיחה הפכה טרגדיה. אבל היה מאוחר. מהעוגה לא נשאר דבר."

סיפרה דורית קסטלבלאנק בת ה-19, מ' פאריס: "אני טעמתי מהעוגה כבר ביום שישי. היה לי יום-הולדת ולכן קיבלתי נתח לפני כולם. הרגשתי את עצמי כאילו אני עסה למעלה. אינני יודעת בדיוק מה קרה לי. אבל חבר אחד סיפר לי ש' התנהגתי בצורה היסטרית ואפילו הרבצתי לו מכות. חבל שהנסיכון לא הצליח ב' מצופה. רצינו שחברי הקיבוץ יתחילו ל' רקוד מבלי שידעו למה הם עושים זאת."

נלי ויטמר, מתנדבת בת 21 משוויץ, מצטרפת אף היא שההצגה לא הצליחה כמצופה. "אבלתי מהעוגה בתיאבון רב למרות שידעתי מה יש בתוכה. זה העיף אותי גבוה גבוה עד שההזיות כמעט שיגעו אותי. עד היום זה משיפע עלי."

אין חוקר באנגלית

למשטרה לא היה חוש הומור. כאשר הוזעקה ללהב, מצאה בחיפוש חשיש וכדורי ל.ס.ד. אצל המתנדבים. היא עצרה את לארה ורוברט. כשהובאו השניים בפני השופט באר-שבעי יעקב טירקל, דרשה המשטרה לעצורם 15 יום. אבל המתנדבים טענו שבקשת המשטרה למעצר כה ארוך נובעת רק מכך שאין מישהו ב' משטרה באר-שבע המסוגל לחקור אותם באנגלית. השופט התחשב בבקשתם, האריך את מעצרום 3 ימים בלבד.

מי שלא התחשב היו חברי קיבוץ להב. אהנונו לא נהיה מוכנים להפקיד ערבות לשחרורם, אמר דן רטנר מזכיר המשק. "הקיבוץ אינו יכול לעזור להם יותר. מי ציינו הם יכולים לקום וללכת מתי שהם רוצים ואפילו לעזוב את הארץ."

ל.ס.ד.

ליילד בן 8

מלחמת הקוממיות ועטו על האוכל. המטעם הראשון שהחזירו לבטנם הריקה — הי עוגה העליונה.

מאתלזה בתוך המשפחה

לא עברו זקות ספורות והעליונות פגה. כל המשחחפים החלו לחוש ברע. הייתה להם תחושה מוזרה ביותר. לרגע חשו צמרמורת ולרגע חום לוהט, יריהם רעו, ובמוחם החלו לעוט ההזיות. בין הווללים היה גם בנו של מזכיר המשק רטנר ש,התפלת" בפרוטקציה לטיול של הי גדולים. הפרוטקציה הזו עלתה לו ביוקר רב. דורון בן ה-8 נתקף בהזיות והחל להדאיג את אביו.

הטיול הסתיים במפתיע ולא לפי הי תוכנית כשעשרים מאוכלי העוגה אושפזו כמעט כולם בבית-החולים המרכזי שבנגב.

עשה בעוגה מתוקה שמיררה חיי-הם של בני קיבוץ.

תחילת הסיפור בטיול שאורגן על ידי חברי קיבוץ להב (קיבוץ השומר-הצעיר בדרום, מוד הר חברון) מתוך כוונה לנצל את ימי השמש הבלתי צפויים לסיור ב' אתרים בסביבה. אל בני הקיבוץ הוזמנו להצטרף גם מספר מתנדבים מחו"ל השוהים שם כבר כמה חודשים.

גירסה אחת אומרת שהמתנדבים התפעלו מעצם המחווה של הצטרפות לטיול ב' משאית הקיבוץ לביר עסלוגי, החליטו ל' הפתיע את בני הקיבוץ. גירסה אחרת טו' ענת שהמדובר כאן בסך הכל בטעות ב' תרגום: כשהודיעו למתנדבים שהם מוזמנים לטיול חשבו שהכוונה ל"טיול" (TRIP) של ל.ס.ד. אם כך או כך, אפו שניים מה' מתנדבים עוגה יפה וריחנית וכדי להרבות שמחה תחבו לתוכה כמות רצינית למדי של סם ההזיות המשכיח את המציאות.

המתנדבים

מימין לשמאל: נלי ויטמר המתנדבת משוויץ, אלי יפה מוסקן לפסיכולוגיה מארצות-הברית ודורית קסטלבלנק מפאריס. שלוש תם, השוהים זמן רב בקיבוץ להב, מתייחסים לפרשת הל.ס.ד. כאל מהלכה שלא הצליחה.

מזכיר הקיבוץ

נפגע מעוגת הל.ס.ד. אינו מוכן לטלוח ל' מתנדבים אשר הכינו את העוגה כמהלכה.

כנראה שחוסר חוש ההומור של הי ישראלים הרגיזו את המתנדבים. הם החליטו להצחיקם ויהי מה.

הרעיון צץ תחילה במוחם של שניים: לארה סיימנס (17) מבוסטון וחברה רוברט מור מאורגון. אמרו ועשו. חבריהם הי' מתנדבים ידעו כמובן על המהלכה, אבל לא ספו פה. מתיחה זו מתיחה.

כשיצא הטיול לדרכו, קרצו המתנדבים איש לרעהו. עוד מעט יהיה שמת. הי' קיבוצניקים היבשים האלה יטעמו מהעוגה ויתחילו לרקוד מבלי שידעו אפילו למה. שני הליצים קבלו השראה למעשה מרטר ששמו אני. אוהב את אליס' שם מסופר על מטיבה בה חולקו למשתתפים נתחי עוגה ובה ל.ס.ד. בסרט הייתה שמחה רבה.

הליצנים המתנדבים רצו לחזור אותה. הם שכחו רק פרט אחד: המציאות רחוקה מהסרט ובקיבוץ להב לא אוהבים במיוחד חוש הומור יוצא דופן שכזה.

אנשי הקיבוץ בקלו את העוגה בעין יפה למדי. בכל ימות השנה הם מאכילים את המתנדבים. הגיעה השעה לאכול גם משהו משלהם.

כאשר הגיעה החבורה לביר עסלוגי, מיהרו המטיילים לראות את שרידי